

Szemétszedős II., avagy amikor visszasírom a Rolo-t

2021.09.04-05.

2018-ban a szemétszedős Gortani túráról úgy jöttünk ki, hogy jövőre folytatjuk, bár igény lett volna rá, valahogy nem jött össze és feledésbe merült. 2020-ban lett egy béna folytatása, amikor az FTSK-s kötélmentő akció során találtunk egy kukás baget a Sisma 50-es aknája alján, amiről rövid bepillantás után megállapítottuk, hogy magyar szemét és ki is hoztuk. Utólag kiderült, hogy a bag két éve utazik kifelé a bivakból, valaki mindig feljebb vitte, amíg meg nem unta. Az utolsó szakaszt Bátya nyerte meg. Arra nem bírtam rájönni, hogy a jégbe befagyott bag hogy tud ennyire bűdös lenni, de gyanakszom, hogy beindult valami fúziós folyamat és lassan már elég lett volna megmutatni neki a kijáratot, hogy erre tessék.

A további terveket elvitte a covid, elmaradt a téli tábor, a nyári is kérdéses volt. Nekünk jött a Pireneusok túra, ami előtt, hát nem sokat voltunk barlangban – ha Pált nem nézzük, de oda csak végére kellett slósz, meg viszonylag kevés szintet kell megtenni a bejáratig, szóval nem igazán alkalmas felkészülésre, max. szokni a sötétet. Macsó felvetette, hogy csak kéne egy Gortani a spanyol túra előtt felkészülésnek, végül ez sajnos megmaradt elméleti síkon, viszont a bogár elültetésre került. Igen, kéne egy Gortani. De legyen valami csavar, menjünk le a Rolo-n és ki a Magyar-barlangon. (Utólag számomra nyilvánvalóvá vált, hogy a spanyol barlangok lettek volna jók bemelegíteni a Gortanihoz és nem fordítva. Szerencsére.)

Az augusztus 20-ai 3 nap jó hétvégének ígérkezett, így megkérdeztem Modort, hogy nem érne-e rá átkalauzolni a Rolo-ból a Magyar-barlang felé, mivel én arra még nem jártam, elmondás alapján meg nem akartam nekiindulni. Modor még 2018-ban átment a két bejárat között és elkötelezett híve a szeméttmentesítésnek, így tetszett neki az ötlet, mivel amúgy is ki akarta takarítani az Enyémke-termet, viszont ez az időpont nem volt jó, így megegyeztünk a szeptember 4-5-ben, eddigre túl lesz egy egyhetes Prez-bivakon, pont ráér. Gondolom levezetésnek szánta, vagy ha esetleg a Prezben nem fáradna el eléggé, akkor majd itt...

Közben kihirdetésre került a nyári tábor, Kagyóval megbeszéltem, hogy mi mit szeretnénk csinálni, Kagyó is elmondta, hogy ő mit szeretne, ha csinálnánk, és szerencsére ezek összeegyeztethetők voltak. A létszám is kialakult, korábban kiutazottak közül Modor és Kinder a Prez után, Bori és Kamilla az Increduli után vállalta be az átmenőt, mi négyen - Zudi, GyoviTomi, Tege és én - pedig a trojani fánkös után.

Pénteken koradélután vágunk neki Sella Nevea-nak, út közben megálltunk a fent említett fánkös-nál, így este 10 körül megérkeztünk a Predil-tóhoz, ahol aludni terveztünk. Mivel nem ígérték esőt, egy nyugisnak látszó tisztáson kicsaptuk a pungát és minimális alkoholizálás után aludni tértünk. A városból kiszakadt ember mérsékelten van felkészülve a vadvilágra, így a

frász jött rám, amikor motoszkálásra ébredtem. Egy róka volt, szemtelenül nézett rám, hogy mit zavarom meg békés sompolygásában. Aztán elkocogott. Szép fiatal állat, egészséges távolságtartással. Rövid kárfelmérés után láttam, hogy Zudi cipője volt az áldozat, úgyhogy elballagtam érte és az összes cipőt betettem a hátizsák alá. Legközelebb zacskócsörgésre ébredtem, a róka lenyúlta az üres fánkoscacskót és nem zavartatta magát, amikor afelől érdeklődtem, hogy nem szégyelli-e magát. Azt persze nem várta meg, hogy előszedjem a fényképezőt. Végül egy vizespalacknak és a fánkoscacskónak kélt lába, több kár nem esett az éjjel.

Reggel a Sella Nevea parkolóban találkoztunk Kagyóékkal és Gemáékkal, aki mindenre is felkészülve érkeztek egy nagy kazal bag-gel, ami végül 2 felvonókabinba fért be + Gema. Felfelé ismét beindult „a jaj megvan-e még a kötél a bejáratban” című szemmeresztés. Megvolt.

A Gilbertinél találkoztunk a hegyiekkel, némi pakolászás és forrócsokizás/teázás után nekivágtunk a turistaútnak. Egy év után a Bila Pec már nagyon hiányzott, így nem bírtam betelni a látványával, út közben elgondolkoztam, hogy normális-e az, amit ezíránt a sziklatömb meg a Rolo iránt érzek. Kamilla később

megnyugtatózott, hogy igen, neki is vannak ilyen kötődős helyei, ami valamiért más, több, mint az összes többi. Az első csapat felkészült, és a tűző napon aszalódva felgebődött a bejárat 40 m-es kötelén. A bejárat üregben kiderült, hogy én ismerem a legjobban az utat a Humboldtig, így megnyertem a felvezető szerepét. Nagyon tetszett, hogy csak minimális cucc volt a bagemben, így nagyon könnyű volt a haladás (legalábbis nekem, Tegét és Tomit nem kérdeztem), kb. 4 óra alatt le is értünk a bivakba. Mivel elől mentem, végig azt néztem, hogy milyenek a kötelek és sajnos látszott már a használat, annyira, hogy volt egy-két hely, amin elgondolkoztam, hogy kikössem-e, de végül úgy döntöttem, hogy jó lesz ez még, viszont csereérett. Az 50-es akna kötele pedig megint annyira rossz állapotban volt, hogy 3-4 csomó

biztos kellett volna rá. Modor a második csapat élén sokkal szigorúbb volt, ő inkább kikötötte, ami nem tetszett neki.

A Humboldtba leérve átnéztük a lent hagyott kajákat, szétválogattuk és az ehetőkből Tomi főzött nekünk egy Michelin-csillagos smack-leves költeményt, ami Kamilla feldobott egy csomag virslivel, de az utána készített kuszkuszos cukor már megosztotta a társaságot. Főleg, mert a kuszkuszos már avas volt...

A Humboldtól Modor vezetésével folytattuk a túrát, elhagyva az ismerős részeket kíváncsi voltam az „egyszerű útvonal”-ra, ahol csak kétszer kell jobbra fordulni (volt több balkanyar is, figyeltem!). Az eleje tetszett, a legkiválóbb folyosókon és termeken haladtunk át, amit az ember csak kívánhat, a falakon szépséges borsókövek és aragonitok pompáztak, a sziklában a legváratlanabb helyeken fossziliák mutatkoztak, elég jól is haladtunk, a társaság is szuper volt. Mi kell még? Fantasztikus érzés volt átmenni a „történelmi” helyszíneken, meg az addig csak képeken látott járatszelvényeket felismerni. A Csóka-akna előtt belefutottunk a vízfestős 9 fős olasz társaságba, innen egy ideig együtt mentünk, majd jöttek a mókás részek, kezdve a Csóka-akna tucatnyi kötelével és bogjával. A Porszívóügynökben Tomi a legegyszerűbb haladási módnak a hengeredést találta, Zudi meg az otthon felejtett térdvédőjét siratta. Igazán kellemes szakasz volt. Amikor már igazán elegendő lett a helyből, Modor szólt, hogy megérkeztünk a szeméthalomhoz, egyesével mindenki tömje meg a bag-ét, a kötelek maradjanak utoljára. Itt izgalmas barna folyásmonyomat is találtunk, meg egy rakás üres negrós csomagolóanyagot, amit hamar sikerült összekapcsolni. Szerencsére a barna foltokba tökéletesen bele lehetett feküdni az igen közeli falak miatt.

Az Enyémke-teremből kötélén távoztunk, azzal az örömmel, hogy ó, már csak 200 m és Köblös Csabi szerint kényelmes az aknasor. Álmodik a nyomor, spoiler: nem az. És kezdtem fáradni is. Az olaszok nemrég átépítették a kötélpályát, erre panaszunk nem lehet, nagyon kényelmes, de az akna közötti átkötések... Az egyik hosszabb, ámde szűk meanderben, miközben próbáltam Tominak átrúgni az amúgy beszorult bag-et, visszasírtam a Rolo-t, ennél az is jobb. Utólag kiderült, hogy nagy erőlködésben megnyomtam a fényképezőt és berepedt a kijelző üvegfóliája. Ez eddig kibírta a Rolo-t, a Lujza-lyukát, a Szirént még a Sajtreszelőt is, de a „kényelmes” Magyar-barlangot nem. Csabiiiiiiiiiii....!!! A Sziszifusz-teremben leejtettem a nasisajtomat, Zudit kértem meg, hogy a penészedés megelőzése érdekében fogyassza el, majd a 41-es akna tetején már nem hallottam a fiúkat – akik addig szuper előrejelzőként funkcionálva harsány anyázással hívták fel a figyelmemet az elkövetkezendő szoporollerre -,

így fogalmam nem volt, hogy merre tovább, szerencsére az addig iránymutatóként szolgáló telefonzsinór is egy jókora gubancban feküdt a járat közepén. Bag-gel nem vicces olyat mászni, amit nem érek fel, főleg, hogy egy akna is van alattam, de ezáltal megállapítottam, hogy a bejövő kábel visszavezet abba az aknába, ahonnan jöttünk, szuper. Egyszer csak kiérkeztem egy vártalan nagy teremben, ahol persze megint sehol senki, csak egy gyanús földes ablak adott némi útmutatási javaslatot. Aztán megláttam a kötelet is és az ablakban már hallottam a fiúkat. Végre kint. Éjfél van, 12 óra alatt megcsináltuk.

Szépen sorban mindenki kiszivárgott, közben szomorúan konstatáltuk, hogy a túra előtt Stavinak átadott bag a bakancsokkal nem érkezett meg a helyszínre, így csizmában indultunk meg a Bila Pec vélt irányába. Kb. egy órát kavargtunk, estünk-keltünk a csúszós dzsindzsába, fel is merült, hogy vegyük elő az izofóliákat és aludjunk ott, ahol vagyunk, majd hajnalban meglesz a Bila Pec. Legalább téreőr volt, így Tege gyorsan leszedte a Locusra a vonatkozó térképet, így nemsokára irányba álltunk. Meg is lett Bubbáék emlékhelye, majd jobb felől egy fekete tömeg rajzolódott ki a csillagok előtt: itt

van végre a Bila Pec és örömujjongással fedeztük fel a bakancsos bag-et egy fára felakasztva. Modor visszaszaladt még az emlékhelyre kitenni a koszorút, ami bagben volt, majd némi keresgélés után meglelt a turista ösvény is.

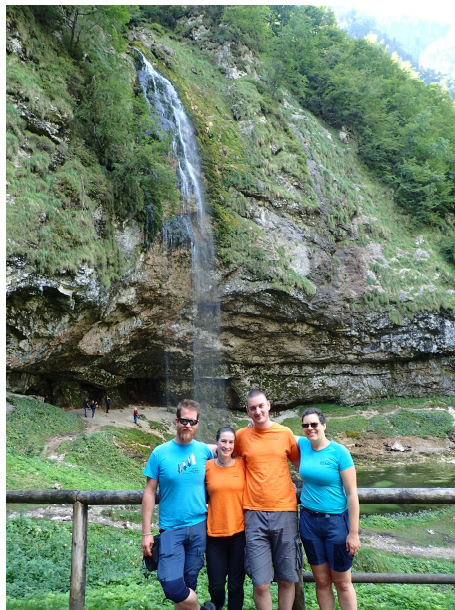
Itt röviden elbúcsúztunk, már mindenki aludt volna inkább, minthogy a sziklás ösvényen ugrabugráljon barlangos cuccban egy zsák szeméttel a hátán. Modorék visszamentek a Gilberti-be, mi lesétáltunk a parkolóba. A Porszívóügynökben megkínzott térdeink nagyon nem értékelték a mutatványt.

Fél 5-kor már a hálózásokban feküdtünk a parkolótól nem messze, próbáltunk kicsit hidratálni, de enni senkinek nem volt kedve, még a juti-pálinkáról is elfeledkeztünk. 9 felé kezdtünk ébredezni, a helyi vadvilág itt is megörvendezettett minket, ezúttal egy mormota jött oda visítózni, de csak Tege ébredt fel rá teljesen. A reggelt 1,5 órás kajálással köszöntöttük, mire felvakartuk magunkat, lejöttek Modorék is, mint megtudtuk, ők a pálinkáig eljutottak alvás előtt, az evésig már nem. Hosszú napuk volt, ha nézzük a Prez-t is, akkor hosszú hetük. Kemények.

Nagy nehezen otthagytunk a parkolót, hogy a hazaút előtt megnézzük még a Goriuda-vízesést, ahol az általunk kutatott és látogatott barlangok vize zúdul le. Volt vagy 20 m szint a kocsí és a vízesés között, de amilyen állapotban voltunk, akár a Triglav is lehetett volna, a térdeink ugyanúgy nem kívánták. Nekem kicsit csalódás volt a szerény vízmennyiség, de ki tudja mikor esett utoljára.

Hazafele már nem sok érdekesség volt, mindkét határon simán átjöttünk, nem is láttunk határőrt, Tronaje-ban ismét megálltunk fátkozni, Szántódon meg vacsizni, ahol egész meglepő mennyiségű kaját nyelt el mindenki, szerintem visszaszedtük az összes kalóriát, amit a Gortaniban hagytunk...

Másnap megkérdeztem Köblös Csabitol, hogy biztos, hogy ezt a Magyar-barlangot nevezte-e ő kényelmesnek? A válasz igen volt, majd megfajítottuk, hogy mivel ott volt lényegében a felfedezése óta, megszokta a szívatós részeket, emiatt emlékezett úgy, hogy az egész kényelmes, kivéve egy kellemetlen kötélboszallást. Azt hiszem, Csabi a Magyar-barlanghoz kötődik úgy, ahogy én a Rolo-hoz, elfeledkezőnk a hibáiról és csak a szépre emlékezőnk. Mint aki szerelmes, és az áhítat tárgya ezáltal tökéletes. Amikor eljöttünk Sella Nevea-ból, elfátyolosodott a szemem, bár fájt mindenem, azonnal visszavágytam, de szigorúan csak a Rolo-ba, az áhítat tárgyának idegesítő utánfutójához, a Magyar-barlanghoz kell még egy kis (najú, sok) idő, amíg megszépül.

„- A legtöbb ember ugye fél a barlangoktól? Azért, mert nem érti a nyelvüket, nem ismeri tulajdonságaikat, szokásaikat, s így teljesen tehetetlennek, védtelennek érzi bennük magát. (...) A korábbi félelemből ekkor kíváncsi tudásszomj fejlődik, a nyomasztó szorongás helyét pedig a megismerés, a felfedezés mindennél nemesebb és nagyszerűbb öröme tölti be, s az ember, aki sokszor beszélgetett már a barlangokkal, ezentúl még többször kíván velük találkozni... Mert a mi emberi lelki alkatunk olyan furcsán van felépítve, hogy amit megértünk, megismerünk és megtanulunk, azt meg is szeretjük, abba szerelmesek leszünk ...” Jakucs László: A fagyúfáklyás expedíció